

Бого азъ любя и въ какво вѣрвамъ —
Мечти и мисли — отъ що страдая.

Освѣтъ тебѣ, мале, никого нѣмамъ,

Ти си за мене любовь и вяра;

Но тука вече не са надѣвамъ

Тебе да любя: сѣрце догаря!

Много азъ, мале, много мечтаяхъ

Щастие, слава да видимъ двама;

Сила усѣщахъ — що не желаяхъ?

Но за вси желѣи приготви яма!

Една салъ клѣта, една остана:

Въ прегрѣтки твои мили да падна,

Та туй сѣрце младо, тазъ душа страда

Да са оплачатъ тебе горкана...

Баща и сестра и брѣтя мили

Азъ да прегѣрна искамъ безъ злоба,

Пакъ тогасъ нека измрѣзнатъ жили,

Пакъ тогасъ нека изгния въ гроба!

Радость и скѣрбь.

Радостъта е, мой ти брате,

Като младичко момиче,

Като пролѣтъ вовъ Россія,

Като цвѣте-ледениче.

Щомъ настане пѣрва тѣла,

Момичето остарява;

Щомъ заслани пѣрва слана,

То цвѣтето вѣтъ завява.

А скѣрбъта е многотрайна;